

Joachim Henning

Pia Meditatio In Tristissimam Passionem, Et Acerbissimam, Salvatoris nostri Dn. Jesu Christi mortem, nec non gloriosam & salutarem eiusdem Resurrectionem : Carmine Elegiaco Comprehensa, Et Rostochii in Auditorio magno publice decantata ...

[Rostock]: Literis Reusnerianis, 1608

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730486575>

Druck Freier Zugang

Jaachim Henningius,
Pia meditatio in passionem Iesu Christi

[Rostocki] 1608.

C9

2323

89-2323

40

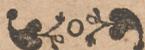
PIA MEDITATIO
IN TRISTISSIMAM
PASSIONEM, ET ACERBISSIMAM,
Salvatoris nostri Dn. IESU CHRISTI
mortem, nec non gloriosam & salu-
tarem ejusdem Resurre-
ctionem:

CARMINE ELEGIACO
COMPREHNSA, ET ROSTOCHII
*in Auditorio magno publicè decantata, in spectabili
virorum Clariss. & studiosissimorum juve-
num coronâ 24. die Martij
Anno 1608.*

à
M. IOACHIMO HENNINGIO
Lubecensi.

Esaia 63. vers. 3.

Torcular calcavi solus, & de gentibus
non est vir mecum.

Liberia Henriciana, Anno M DC VIII.

VIRIS:

Reverendis, Clarissimis atq; Excellentissimis,
DN. LUCÆ BACMEISTERO SS. Theolo-
giæ D. Professori, ac diœceseos Rostochiensis
Superintendenti vigilantissimo,

DN. M. PAULO PETREIO itidem in almâ
Rostochiana S. S. Theologiæ Professori atq; ad
D. Virginis ædem verbi divini ministro dignissimo,

ut &

*Eruditioni literarum, nec non vitæ morumq; integritate
politrissimis, ac spectatissimis,*

DN. IOHANNI Groten /
DN. BALTHAZARO Danen /
DN. HERMANNO PAPKEN.]

Reipublicæ Rosto-
chensis civibus
primarijs

Dominiis fautoribus ac Mecœnatibus suis honorificè colendis.

S. P.

Severissimum DE I mandatum passim in Scriptura extare,
de memoriâ beneficiorum DEI, non solum crebro repetendâ,
sed ad seram usq; posteritatem deducenda etiam, atq; propagandâ
Viri Reverendi, atq; Clarissimi, Humanissimi, politissimiq; fau-
tores benevoli, nec ei puto ignotum esse qui vel mediocriter sal-
tem in sacris sit versatus. Ad Obedientiam & præcepti hujus;
non modo eos qui publicis præstituti officijs, vel rudem pro con-
cionibus populum docent, vel teneram in scholis juventutem e-
rudiunt: sed omnes omnino cujuscunq; ætatis, sexus aut conditio-
nis fuerint homines obligari: non marmoris sculptum monumē-
tis, sed internis conscientiarum atq; animorum tabulis insignitū
atq; impressum hæret, Si enim, qua est erga genus humanum inef-
fabili clemētia & æternus & misericors Deus, celestia bona in-
videt nulli, certè immensum illorum beneficiorum fructum qui
nucleum & thesaurum salutis nostræ continent, ad universos
etiam cupit penetrare: quemadmodum & homines ipsi, qui ve-
hementiori desiderio & ardore perpetuam illam animarum bea-
titudi-

ritudinem affectant, eò sæpius & magis placidè in jucunda ho-
rum bonorum consideratione ac contemplatione acquiescunt.
Vr̄q̄ om̄iſſis cæteris, quod in præſentia eſt, agam, ſi unicum hoc
quod hiſce temporibus Chriſtianis Eccleſijs ſolenne eſt myſteri-
um, de fructu mortis & ſalvatoris noſtri Dn. Jeſu Chriſti paulo
penitiùs introſpiciamus accuratiusq̄, meditemur, tantum profe-
cto in hoc articulo jucunde conſolationis, tantum admirandæ
DEI in nos bonitatis, immenſe ſapientiæ, inexhauſtæ Charitatis
ineſſe deprehendemus, ut hoc q. pleniff. fonte omnia DEI bene-
ficia, imò ipſum Numen totum ad nos derivari videatur,
cujus in nobis abundantia perlustrari nec inveſtigari unquam
ſatis poſſit: Idem intelligens, & q. omnibus inſinuans Apoſtulus
Paulus, ſalutare hoc præceptum Timotheo ſuo præſcribit: Me-
mor eſto Dominum Jeſum reſurrexiſſe à mortuis ex ſemine Da-
vid ſecundum Evangelium meum.

Quamobrem & ego ſalvatori hac admonitione Apoſtoli uſus,
idem faciendum mihi putavi, quod unanimi & conjuncto zelo
univerſorum Chriſtianorum cæui incumbere videbam, ut & ipſe
cum reliquis pijs de ſpirituſuali hac læticiâ ſimul communicarem.

Quod dum intendo, Viri Reverendi, Cl. Hum. atq̄ præſtan-
tiſſimi, & publici juris hoc qualecunq̄ meum pietatis exercitium
facio, ne forſan iniquam aliorũ ſuſtinere cenſuram cogar, veſtris
id nominibus, quorum ſtudijs vera pietate antiquius, ſyncero
candore glorioſius, Eruditionis & literarum amore familia-
rius nihil unquam fuit, honorificentiffimè inſcribo, ut cùm mihi
benevolo hoc veſtro patrocinio frui liceat, tum ut alijs inde, ad
ſimilia ſtudia amplectenda creſcat atq̄, augeatur deſiderium.

Quod ut de vobis certiffimè mihi perſuaſum habeo, ita pro hoc
ſingulari beneficio Reverendis viris Dignitatib. nec non politis
Humanitatib. viciffim me, omniaq̄ mea ſtudia obſtringo, & eaſdè
divine tutela comitto perpetuũ. Dabã Roſtoch. ferijs Paſchalib.

Anno 1608.

Veſtris Reverendis D. D. atque Hum.
ſtudioſè deditus

M. Joachimus Henningius.

Rektor Academia Rostochiensis,
T H O M A S L I N D E M A N
Iuris Doctor & Professor.

Nnium Poëtas Sanctos appellare solitum Cicero scribit, quod quasi Deorum aliquo dono & munere nobis commendati videantur. Euripidis Poemati divinam quandam vim & energiam idem tribuit, Homero delubrum in multis urbibus ejus ortum sibi certatim vindicantibus, erectum fuisse memorat, Ejusdem Poema πῶσαν τὴν πόλιν ἀρετῆς ἐπαίνιον Basilus nominat. Alexander opus Homeri scrinio preciosissimo inter spolia Darij reperto tanquam unicum thesaurum reconditum habuit, & Iliadam τῆς πολεμικῆς, Odyseam πολιτικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον desinivit. Hinc Heroes & prudentissimi quicq; Principes Poetas veluti Deos venerati sunt. Æschylum & Simonidem, Hieron. Syracusius, Antagoram Rhodium Antigonus, Anacreontem Policrates, Maronem Augustus, in honore habuerunt: Idq; ideo imprimis factum fuit, quod Poetæ naturæ secreta, Philosophiæ mysteria, virtutisq; salutaria præcepta fabularum involucris tecta, mira elegantia & nitore tradant, atq; ita Orphei instar non hominum animos tantum demulceant, sed & Saxa ferasq; commovere dicantur. Verum enimvero ut Poësi huic dignitatem suam relinquimus illam, ita eos præ his maxime laudandos arbitramur qui ommissis fabulis, post habitis fictionibus, vim ingenij in veri Dei laudem convertunt, dulci carmine suavem Divinæ majestati suffuturum excitare, Spiritui sancto Præna & gratum melos canere satagunt. Quo nomine Christiani Poetæ Ethnicis istis multis parasangis, quod dicitur; præferendi sunt, qui non de Æneæ ad Inferos descensu, non de Acheronte, Æaco vel Rhadamanto aut Elisijs campis fabulantur, sed Salvatoris nostri mortem, crucem, passionem, generis humani redemptionem, orci oppugnationem, & æternæ vitæ dulcissimam quietam, concinnis, aptis, & ex sacro latice depromptis verbis describunt, Verum enim illud Cleanthis apud Senecam esse & poësi sacræ convenire agnoscunt: Quemadmodum Spiritus noster clariorem sonum reddit, cum illum tuba per longi canalis angustias tractum patientiore novissime exitu effundit: sic sensus nostros clariores carminis arcta necessitas efficit.

Eadem

Eadem negligentiùs audiuntur minusq; percutiunt, quàm diu soluta Oratione dicuntur, ubi verò accessere numeri, & egregium sensum adstrinxere certi pedes, eadem illa sententia quasi lacerto excussa torquetur. Neq; verò solùm majorem vim & pondus habent, quæ numeris adstricta sunt, sed & celerius in animos nostros influunt & arctius memoriæ infixuntur. Unde & sancti patres religionis Christianæ propagandæ studio accensi, veteris & novi Testamenti mysteria poëticis numeris illustrarunt, & ad posteros propagarunt. Cum enim Iulianus, qui ob scelus desertæ fidei fœdum Apostatæ nomen tulit, præter alias disciplinas etiam gentilium poëtarum lectionem Christianis interdixisset, singulari numinis providentia factum est, ut Apollinarius Syrus, vir insigni eruditione & eloquentia præditus, præter Dramata quædam sacra, etiam Davidicos Psalmos, & veterum Hebræorum Historiam, usq; ad Saulis regnum in XXIV. libros distinctum Heroico carmine, ad Homeri exemplum contexeret, atq; ita veterum scriptorum jacturam sua diligentia compensaret. Hujus exemplum secuti postea D. Gregorius Nazianzenus, Nonnus, Marius victor, Iuvenus, Sedulus, Alcimus, Avitus, Prudentius, & alij, qui planè divinis & Angelicis versibus Ecclesiam illustrarunt, ac primi nobis viam patefecerunt, qua ad carmen in Dei laudes, condendum ad veterum Exemplar iretur. Non itaq; malè tempus collocant horum vestigia sequentes nostro quoq; seculo qui res divinas, historias sacras, metris complectuntur, & Dei laudes & in genus humanum clementiam, pijs numeris celebrant. In quorum numero cum Doctissimus vir juvenis *M. Joachimus Henningius*, Reverendi Viri *Dn. M. Georgij Henningij*, Ecclesiastæ Lubecensis filius, recenseri studeat, ante paucos dies, de Passione & Resurrectione Salvatoris nostri Iesu Christi, cujus memoriam hoc tempore Ecclesia celebrat, doctum & politum carmen composuit. Id verò cum cras hora 1. pomeridiana publicè recitare decreverit, Dominos Professores, Doctores & Magistros, Studiofissimos juvenes, omnesq; ad eò Academiæ cives, rogatos volumus ad dictam horam in auditorio Magno frequentes conveniant, Deo Salvatori nostro, pro nobis mortuo & crucifixo gratias agant, ejusq; laudes devota mente decantent, & Dominum Magistrum ad majores conatus attentione sua excitent. P. P. Rostochij 23. Martij Anno 1608.

*Esta dies ; at mœsta dies, qua Christus acerbe
Imperium voluit sponæ subire necis :
Flete pia mentes, lacrymarum pandite rivus.
Tam, lacrymis dignum, nobile funus, erit.
Flete, velut caræ deslent sua pignora matres ,
Ceu frater fratrem, ceu socius socium.
Nam modo qui crudæ gustavit pocula mortis,
De nostro natus sanguine frater erat.
Et nos fraterno plusquam dilexit amore ,
Clade sua, æterno, nos redimendo, jugo.
Imo non lacrymis; sed erit decoranda triumpho ,
Ardua, magnanimo gloria parca, duci.
Quin scisso, nostram doleamus pectore, culpam ,
Quæ tanti fuerit causa & origo mali.
Vt cæli Dominum, superum de sede beatâ,
Traxerit ad diri tormina supplicij.
Ille quidem victor nunc ad sua regna reversus,
Laticia, terris tot cumulavit, opes.
Festa dies & læta dies: quâ Christus acerbe
Imperium valuit vincere triste necis.
Læta dies, quâ te victorem Christe sonamus
Serpentis stygij comminuisse caput.
Gen. 3. v. 15. Scilicet hoc vetus est, & non mutabile fœdus
Sic olim æterno constituyente Deo :
Vsq; fremens odijs, bella horrida, bellua tentet
Et viridi frustra pene venena gerat,
Famini contrâ pugnabit seminis Heros
Victriciq; premet colla superba pede.
Hæc ne vana cadant oracula, Christe furorem
Cogeris & Sathana tela dolosq; pati.*

Namq;

Namq̄ hoc perpetuo tristi manet orbe duellum

Agnus cum sævo conseret angue manus.

Militat in terris Ecclesia, parta corona est,
In cælis deinceps quam Deus ipse dabit.

Apoc. 3. v. 4.
v. 5.

Ventilat hic roseo vexilla notata cruore
Illuc sed palmas candida turba geret.

Interea mundi & Sathanæ ludibria perfere
Et quævis, Christi nomine, damna facit.

Sed licet infirmam Sathanas evertere tentet,
Non tamen in cineres illa subinde ruet.

Fam pridem hæc Christi solido fundamine moles
Nititur, & nullo frangitur inde metu.

Matt. 16. v.
18. & 19,

Non hanc inferni poterunt convellere portæ:

Non Phlegetontæi præcipitare duces. (sunt,

Quid Sathanas, quid mundus atrox, quid Tartara pos-
Quæ mors, quæ noxa est hoc superante ducæ?

Ad Rom. 8.
v. 15.

Cuncti, odij infesta fremunt; virtute potentis
Dextræ, sed pessum cuncti abiere thæ.

Tu Sathanæ morsus; & mortis spicula frangens.
Exeris indomitas victor ad arma manus.

Teq̄ nihil potuit contra; sat es omnibus unus,
Nil barathrum potuit, nil Draco, morsq̄, ferrox

Ore q̄, inexpleto, qui primùm absorpserat omnes
Diductis frustra à rictibus orcus hiat.

Et stygius serpens spiret licet omne venenum
Nil præter calcem lædere juris habet.

Gen. 3. v. 34.

Eia quis hæc memori referat non omnia sensu?
Ecquis homo justo prinet honore Deum

Hæc si forte cui minus impia pectora tangunt
Certè non hominis nomine dignus is est.

Nec faciet Christi meritis hunc gratia dignum
Scandat ut æthereas, post sua fata, domus.

Ergo

Ergo cum sanctum velit hoc Ecclesia tempus
 Mentibus esse pijs : ò studiosa cohors.
 Nos iuret hoc etiam sanctis impendere curis,
 Quodquod perpetuæ cura salutis agit.
Quo sibi thesaurum clam cæcto ponit avarus
Mente ibi sollicitâ plurimus esse solet.
 Jamq; avidâ tractando manu sibi gaudia quaerit!
 Jam splendore oculos pascere inanè iurat.
 Quod si adeò incenti leuibus sumus atq; caducis,
 Cur non in magnis æmula cura par est?
 Ipse homini Christus sese placabilis offert,
 Cumq; suis meritis omnia nostra facit.
 Et tamen usq; adeo quorundam pectora languor
Obsedit; vix hæc auribus ut capiant.
O decus optatum Musis ò pulcra corona,
 Huc te Relligio cum Pietate vocat.
Haud te difficilem nostris ostende Camænis
 Quodq; probat pietas, tu quoq; sponte probes.
Nunc me Magnifici Rectoris adire favorem
 Atq; patrocinium, Musa parare iubet.
 Illi, (Musarum siquidem data sceptrâ regenda)
 Proximus à Phæbi numine pendet honor.
 Illius imperij est, quod in hac, Sapiencia sedem
 Pulsa Barbarie, fixerit arce, suam,
 Illius est cura, quod tam benè culta rosæta hæc,
 Præ reliquis, videas esse in Sonore, scholis.
 Illius est cura: quod curi vivimus, & quod
 Carmina possimus gratâ uovere Deo.
Tum vestra, ò senio pietate fideq; verendi
 Doctores, timidum fulciat Integritas.
 Me siquidem vestri solabitur aura favoris,
 Mollius incepto tramite curret opus.

Nec

Nec facile ingrátum me sera redarguet aetas
 Perpetuo, at vestrum nomen, honore colam.
 Verum ut propositi ratio certissima constet
 Ordo, quo referam singula, talis erit.
 Primam suppeditet mihi lucta gravissima telam
 Qualis in extremo Christus agone fuit.
 Quosq; animi internè cruciatus passus acerbos,
 Ardua quot sanctò corpore flagra tulit.
 Deniq; ut in ligni, pro mundo mortuus arã
 Facta sit, eterno, victima grata, DEO.
 Altera pars, Christi refert post fata triumphum
 Hostibus ut vires fregerit ille suis.
 Hoc caput & fons est nostraq; salutis origo
 Quod nisi mens teneat, perditur turba sumus.
 Nam nisi funereo Christum rediisse sepulcro
 Credimus; in vanam cetera cuncta fluunt.
 Has intra mea erit numerosa oratio metas,
 Hunc mea collimant tela ferire scopum.
 Sed quia non tanti mysteria pandere verbi
 Humano saltem pendet ab arbitrio,
 Non hoc ingenij committere viribus ausim,
 Pergo tamen summi numinis auspicio.
 Ergo mihi faveas, qui majestate verendã
 Ad patris dextram Christe benigne sedes.
 Tuq; tuã virtute animis illabere nostris,
 Irradians sancto flamine cuncta tuo.
 Ut tua dum celebri in catu mysteria pando,
 Vivificum flamen pectora nostra regat.
 Tu mentem incertam, tu linguam Christe gubernã
 Ut valeat laudes æquiparare tuas.
 Si cum præsidium nobis divinitus adsit.
 Fortiter obstantes rumpe Thalia moras.

B.

Quatuor

Quatuor, ad sex lustra simul, compleverat annos
 Dum vita in tristi limine Christus erat.
 Noverat aeternis juxta decreta parentis
 Extremum fati appropere diem.
 Quo mundi ingrati post se commercia linquens
 Caelestem in patriam morte pararet iter.
 Ergo animo curas, & tristia fata volutans.
 In varias partes anxia corda trahit.
 Certatim tristes coeunt in pectore curae,
 Sed tamen in solid mens statione manet.
 Non secus ac scopulos aut saxa frementibus undis
 Inconculsa tamen se va procella quatit.
 Cogitat hinc, mundi quam sit tristissima labe;
 Quam gravis offensi numinis ira foret:
 Tum quid divina velit accusatio legis;
 Quid mortis stimulus, quid Sathanae q̄ furor.
 Sed tandem precibus casus solatur amarus,
 Verbaq; dilecto cum genitore facit.
 Adsum sancto parens, tua jussa capeffere promptus
 Signa voluntatis da mihi certa tua.
 Namq; hoc si fixum manet, atq; haec certa tibi mens
 Nec generi humano spes aliunde datur:
 Quam si morte mea captos de morte reducam,
 Non mundi patiar me superesse malo.
 Sed moriens ultero, Genitor, tua jussa capeffam,
 Atq; Erebi captos associabo polo.
 Jam primum Phaebe radiis incenderat orbes,
 Et tremulo ardebat per vigil igne polus.
 Egreditur Solymae portis, quae victima nomen
 Indiderat, mundi victima grata DEO.
 Transit & impuro stagnantem flumine Cydon
 Solusq; irarum maesta fluentia bibit.

Pfalm. 40.

v. 9.

Turo

Tum faci memor instantis, luctusq; suorum;
 Suspirans, sociis talia verba dedit.
 Ex suprema dies socij, quamq; ipse propinquam
 Prædixi tories, nox tenebrosa venit.
 Clade meâ offensi me cuncti destituetis
 Dispersosq; fugâ vos metus asperaget.
 Non secus ac vigili cæso custode, relicta
 Montibus incertis quando vagantur oves.
 Tum Petrus; heu fragili nimium, sic voce locutus
 Parce, viris sodes talia verba loqui.
 Non ad eò nobis demisso in pectore languet
 Virtus, aut quovis turbine fracta cadit.
 Nec tam robustos animi feritate leones
 In lepores subito degenerasse putet.
 Quod si omnes (absit) fugiant ex omnibus unum
 Egregi dicas me superesse fide
 At Dominus contra mansueto pectore fatur,
 Et levibus pœnis effera corda domat.
 Desine magnificis tam vana extollere verbis
 Ventosâ in lingua spiritus iste sedet.
 Imo per juro, me ter prius, ore negabis
 Quàm bis cantarit nuncia lucis avis.
 Ille magis stimulans audacia pectora verbis
 Constante pergit fervidus ore loqui.
 Tum me supplicio quo vis aut fulmine dignum
 Eternas pœnas demeruisse putem.
 Quo tibi quo tandem nostri fiducia cessit
 Et dubiis rebus sæpe probata fides?
 An virtus animo perijt num corpore robur,
 Aut si opus est pugna languet ad arma manus?
 Non si mors aderit, mortem rear esse timendam
 Tecum si vixi, tecum obeamq; lubens.

B 2

Hortus

Hortus, ubi pingui stillabat succus olivâ
 Gethsamane proprio nomine dictus erat.
 Non longè sanctâ Soly morum disitus urbe.
 Huc solito Dominus more resumit iter.
 Nam ceu prima mali labes succrevit in horto
 Sic fuit hîc primo nostra paranda salus.
 Noverat huc aditum, scelerumq; inventor Iudas.
 Quo sibi jam tritam jecerat ille viam.
 Quando se curis Dominus lâxare volebat,
 Aut precibus patrem sollicitare piis.
 Tres fidos comites Petrum legit atq; Iohannem
 Jacobumque: pater queis Zebedæus erat.
 Tum subit anxietas & desperatio mentem,
 Amplius & nolunt vulnere rupta regi.
 Quin luctus aperit, mœstoq; ita pectore fatur:
 Jam tristem ferè mors occupat hanc animam.
 Vobis intereà ne fors tentatio crescat,
 Cura sit intenta flectere mente Deum.
 Ut me jam trepidâ versantem mortis in umbra
 Servet, & in vobis augeat usq; fidem.
 Dixerat; atque viri jactu divellitur inde.
 Pronus humi, facie gramina summa legens.
 Sternitur in faciem nudâre volutus arenâ
 Et tales mœsto concipit ore preces.
 Abba Pater, cui cuncta soli caliq; potestas,
 Illa modo infelix transcat hora jube.
 Et calice hoc (si non votis indebita posco)
 Duro equidem & tristi me pater alme leva:
 Sed non propterea genitor, tua jussa recuso
 Omnibus hæc votis sine potiora meis.
 Mox ubi tantillum à precibus cessaverat ardens.
 Prima est desertum visere cura gregem.

Illi per molles effusi graminis herbas,
 Languida corpeni membra sopore fovent.
 Sed tamen alloquitur, vos somno ducitis horas,
 Tempus an exiguum non vigilare juvat?
 Heu nimium lentos oculis depellite somnos,
 Et vigili potius querite mente DEVM.
 Spiritus adversus carnem luctarier audet,
 Promptus is existit, sed caro languet iners.
 Illo repugnantem si debet vincere carnem
 Indiget aeterni Numinis auxilio.
 Dixerat atque eadem jam ter pia vota precatas
 Concipit, & tristi mole gravatus ait:
 Alme parens, si non mihi spes aliunde refulget,
 Quam mihi quæ præbes pocula amara bibam.
 Non erit ingratum, quicquid tua sancta voluntas
 Fusserit; obsequio servio sponte tuo.
 Ecce autem cæli delapsus ab æthere summo,
 Nuncius insolita luce stupendus adest.
 Dicta ferens patris, in tanto, solatia, rerum
 Turbine, quò tristi corda dolore levet.
 Cælestiq; aurâ curarum mitiget æstus,
 Viribus absumptis restituendo novas.
 Qualis enim hinc sudor, quando qui mole gravatur,
 Sole sub ardenti pergit inire viam.
 Talis homo Christus justâ genitoris in irâ
 Pondere peccati cum premeretur, erat.
 Illum inimicorum validissima turma secuta est,
 Mors fera, mundus atrox, Lex, Sathanaq; fu-
 ror,
 Hinc illi lacrymæ, sudor, sanguisq; parantur
 Tam largis venis hinc cruor ille salit.

Eliaze 63.

*Ipse hæc calcavit quia torcularia solus.
Et non mortalis venit in auxilium.
Atq; hinc, uvarum, stola candida, tincta rubore est.
Et vestis crebro sanguine sparsa rubet.
Hæc paulum residere animis, & figere mentem
Sedula nos pietas, officiumque monent.
Musa mihi causas memora, quæ numina læsa,
Quidvè Deum ac hominem tam misera pati
Impulerit! vitæ ingentes tot adire labores
Et tandem in rigidam mortis abire crucem.
Natus in hunc mundum tristi sine semine labiis
Et culpa & pœnæ lege solutus erat.
Summa, patris summi, dilectio, summa voluptas,
Vt Patris è cælo verba dilectæ sonant.*

Matth. 8.

*Quem super æquales unum complexus amore est
Atq; olei læto tinxit odore caput.*

Psal. 45.

*Et quia nil culpæ meruit, quo nomine solus
Tanti supplicij debuit esse reus?
Vicit iter durum pietas, & maximus ardor
Quo Christus sponsam fovit, amatq; suam.
Namq; ubi perpetuâ mortis nos lege teneri
Senserat atq; Erubi criste subire jugum.
Viq; hominum nulli mortali semine creto
Fas erat offensum conciliare patrem.
Iam magis exarsit sponsæ pereuntis amore
Captivâsq; suâ morte, redemit oves.
Indoluitq; homines manuum figmenta suarum
Perpetuo mergi funoris exitio.
Quare terribili se patris subjicit iræ,
In se derivans flebile Legis onus.
Non aliter quam si factis patra verat ipse
Fæda quot immundus crimina mundus habet,*

Nam

Nam sese abjectum sentit, verèq; dolores
 In tristi patitur mente animaq; graves.
 Perpetuamq; Dei timet in se vindicis iram,
 Ne tandem ad Scygias præcipitetur aquas.
 Hinc truculenta minis mors imminet inde ferocem,
 Peccati stimulum, lex dat habere neci.
 Tartareiç duces extremum robore tentant
 Vnus ad his cunctis objicit ille caput.
 Sanguinis hinc latices, tam largis rumpere venis
 Cernas, & gelidum mittere corpus aquas.
 Non secus ac spumant si torcularia rivis,
 Nobilis è prælo cum facit uva merum.
 Tantæ molis erat lapsam reparare salutem,
 Tam gravis off. nsi numinis ira fuit.
 Pone Deum contrà mortalis homuncio cristas
 Et grave peccati disce cavere malum.
 Vt tandem extremo se vix in agone refecit
 Salvator, socios convocat inde suos:
 Vos an adhuc trahitis sine sollicitudine somnos,
 Cum me supremi funeris hora vocet?
 Ah vigilate modo, nam surgere tempus, eamus:
 Hostibus, en qui me prodet, amicus adest.
 Si coràm sævos inimicus stringeret enses,
 Aut clàm fallaci neceret arte dolos.
 Seu famam mihi dente malo laceraret honestam
 Equior in tali mens mea sorte foret.
 Nunc mihi at insultat fidus comes atq; sodalis
 Quem penes arcani debuit esse fides.
 Quem mihi consilij toties adhibere fidelem
 Sum ratus, ille necis perfidus author erit:
 Vix ea finierat, cum sese prodit in armis
 Sæva Sacerdotum plebs furiosa, manus.

Dix

Dux erat his, scelerum cedisq; hortator Iudas
 Mancipium Sathanae, verriculumq; stygis.
 a) Psalm. Hic prior incessu cervam (a) vestigat & ardet
 22. In praedâ reliquos exagitare canes.
 Longius era micant, lucent funalibus agri
 Iam clypei resonant, & quatit astra fragor.
 Dumq; fremunt magnis clamoribus, obvius Heros
 Hostibus intrepidus prodiit ipse suis.
 Huc inquit quæ causa via, quem queritis adsum;
 Hos finite illesos libero abire pede.
 Vnus ego vestras explebo deditus iras
 Vnum pro multis obijciamq; caput.
 Sic ait & his se querentibus obtulit ultro.
 Cur se presentem non adiere, rogat.
 Mox verbo miles cecidit seu fulminis ictu
 Et verbo redijt pristinus ille vigor.
 Ut tandem fuerant ausi comprehendere Christum,
 Qui tamen his cunctis fortior unus erat.
 Tum Iudas Christum sic proditor ore salutat,
 Salve præceptor, dignus amore coli.
 Sic ait, & blandis interserit oscula verbis;
 Oscula quæ signum prodicionis erant:
 Vipereum Christus prodire ex ore venenum
 Atq; suæ authorem sensit adesse necis,
 Quem sibi non talem promiserat, ergo furentem
 Perfidiæ insimulans, conscia corda querit:
 Hac vero emeruit comitum fidissime, noster
 Oscula amor, tantâ præmia digna fide?
 Haud equidem hæc pepigi tecum, commercia quondam
 Quando mihi primum nomine notus eras.
 Imò qui recti confors, potusq; cibiq; es
 Iam mo, jam seruo, proteris, ecce pede

Vix ea

Vix ea fatus erat cum circumfusa repente
 Infontem vinculis plebs furiosa ligat.
 Ac veluti si quando canum latratibus actus
 Incidit incautus retia fulvus aper,
 Pastorum circum sævit manus, ad sua quisquis
 Præceps arma volat si qua parata videt.
 Pars hastas glomerat, pars mitrit arundine glandes,
 Et celsis roboant concava saxa jugis:
 Sic Christum obsessum longè fulgentibus armis
 Scipatoq; cohors agmine densa premit.
 Namq; alij occultis collum perstringere nodis,
 Et teneras rigido fune ligare manus.
 Atq; alij nunc huc, nunc illuc ducere captum,
 Verberaq; ad sævas addere dura minas.
 Tum comites fidi casum indignantur amici,
 Fas ne sit inq; hostes stringere tela rogant?
 Cum Petrus ira animi præceps atq; impete vasto
 Mox aurem servi præsulis ense ferit.
 Condere tela jubet Christus, neq; fidere ferro,
 Quem quis enim illicite sumpserit, ense cadet.
 Non tali auxilio, non istis viribus, inquit,
 Nitimur, haud armis, haud opus est gladiis.
 Est pastor cælo, in qui fulmine concitat umbras,
 Cujus ad imperium machina tota tremit,
 Illi centum acies atque omnis militat æther,
 Tot currus, totidem signa tubæq; regit.
 Ille duo mihi posset denas mittere turmas,
 Ereptum si me casibus hisce velit.
 Nunc quoniam patris imperio parère necesse est:
 Verum non calicem quem dedit ipse bibam?
 Dixit, & abscissam ferro conglutinat aurem,
 Felici sanans ora cruenta manu.

Tum verò socj̄ trepida formidino versi
 Omnes in celerem terga dedere fugam.
 Aspiceres hunc jam captum, jam veste relicta
 Elapsum manibus post cava saxa tegi.
 Illum speluncas desertaque lustra ferarum,
 Aut loca montanis quærere tuta jugis.
 At Christum abripiunt, manibus post terga revinctis,
 Atq̄ Hannæ primum tecta superba petunt.
 Ducitur hinc Caipha scelerati captus ad ades,
 Illo qui populi tempore præsul erat.
 Hic siquidem Antistes, cathedræ tum jura tenebat,
 Consilio promptus dexteriore fuit.
 Vitæ consilium fuerat namque ore professus
 In quo nostra quidem vita salusq̄ jacer.
 Vnum pro multis dabitur caput, unus hic, inquit,
 Morte sua populi tristia damna luet.
 Credimus instinctu sic numinis esse locutum,
 Qui tamen à vero sensu alienus erat.
 Nil quærens aliud quam captum perdere Christum,
 Quem mundi factum nescit esse lycron.
 Jamq̄ Sacerdotis capiebant atria summi
 Primores procerum Pontificumq̄ manus.
 Omnes in senso pœnas simul ore reposcunt,
 Omnes insoni perniciemq̄ struunt.
 Hinc Caiphas senior scandens sublime tribunal,
 Supremi exequitur præsidis officium.
 Captivum sisti jubet atque ita subdolus inquit,
 Pectoris occultos arte regendo dolos:
 Tunc Dei soboles? verus Deus? æthere ab alto
 Venturum mundo quem cecinere patres?
 Per patris obtestor numen qui sydera fulcit,
 Quisq̄ potente fovet cuncta creatæ manu.

Fare

Fare age nec te dissimula, quarentibus ultra
Candidus & qui sis ipse fatere palam.
Nec te diuino ignari fraudemus honore,
Et nos perpetuo, iusta ruina premat.
Illum sensit ubi simulata mente locutum,
Quem non arcani pectoris aula latet,
Non minus inre epide nomenq; genusq; fatetur,
Sum, quod ais, summi filius ipse Dei.
Ipse palam fateor, nec abhinc mora longior obstat,
Cum cæli plaga me lucida nube vehet.
Inde ego defunctis iudex vivisq; vocatus
Vnicuique feram præmia pro meritis.
Vix ea dicta dabat mediam pro more Sacerdos
Disrumpens tunicam, talia verba refert:
Nil est expectem magis, en scelus ipse fatetur.
Clara tot indicis res neq; lucis eget.
Nonne Dei quicumque audet se fingere natum,
Multari hunc tristi funere iura volunt?
Tollite convictum Romani ad præsulis ades,
Pro scelere ut tanto, præmia digna ferat.
Interea Petrus paribus vestigia curis
Prosequitur, Domini fata subinde dolens.
Vtq; sub angustæ de venerat atria sedis,
Tristis inops animi stans miser ante fores,
Olli serua domus cui curæ janua herilis,
Inquit, & huic consors tu quæq; junctus eras.
Ille quidem subita ad vocem formidine pallens,
Nil quod agat, dubius quodve loquatur habet.
Quin chari nomen tandem abjuravit amici,
Pro quo se pridem voverat ipse mori.
Terq; adeo objectam patriam nomenque magistri
Audierat, toties dissimularat idem.

Quando simul rauco media jam noctis abacta
Cristata volucres gutture signa dabant.
Hic ille aspectu monitus nutuq; magistri,
Criminis, heu, magni se videt esse reum.
Tum sese miser incusans turpemq; timorem,
Ingemit, & lachrymis vix modus esse potest.
Tandem se Christi vultu solatur amico,
Et sibi propitium spondet habere Deum.
Jam Domini sera captabant nocte quietem
Mollibus extensi corpora fessa thoris.
Interea serui captivum ludere Christum
Cepere, & diris exagitare modis.
Namq; hi dum seruis acuunt convicia linguis,
Illi onerant plagis tuberibusq; caput.
Iam vultus alij spuro foedare serenos
Gaudent, & laceris vestibus ora tegunt.
Asperaq; ingeminant velato verbera pugnis,
Dicentes, quis te, vaticinare, ferit?
Omnia tam patiens haec pro me Christe tulisti,
Ne mihi perpetuo poena luenda foret.
Ne stygius in serpens me jurare ruinam
Audeat, atque idus multiplicare suos.
Postridie caeli quando caligine pulsa
Exoriens radius sol renovabat humum,
En procerum collecta manus consurgit & ardens
Vnanimi studio rota cetera va furit.
Abripiunt vinctum Romani ad praesulis aedes,
Quem penes arbitrium statq; caditq; necis.
Omnes criminibus fictis & voce fremebant,
Dignus hic, in ligno qui mori iatur, erit.
At Iuda insinuans in viscera lethifer anguis
Occultum spirat cordis ad ima malum,

Viperas

Vipereo ille quidem jam dudum saucius ictu,
Furtivam caeco pectore vulnus alit.
Nulla quies animo, nunc questus fundit inanes
Nunc ultrice manu conscia corde ferit.
Et secum argentum sceleris causam ipse reportans
Pontificum tristi pectore limina adit,
Vociferans vestrum hoc argentum, hac munera vestra
Quae precium quondam prodicionis erant.
Ac nunc perditio, ac semper lacrymabile damnum.
Nec non perpetuis poena luenda malis.
Hei quid commerui? quare mihi proditus insons?
Perdita quae lucri tanta cupido fuit?
Vera Dei proles, patris alicuius è mente supremi
Natus, & aeternos hic fuit ante dies.
Quod pulsus amens tenebris nunc denique cerno,
Reddita cum serò mens meliora sapit.
Sic lacrymans frustra fatur, repetit quae dolorem
Et simul argentum projicit ante pedes.
Illi ridentes lacrymantem, ac sera videntem
Haud tanti socii criminis esse volunt.
Ergò abit infelix, & fune extrema secutus
Luctificò fauces strangulat ipse manu,
Nec non ventosum disrumpunt ilia ventrem,
Dum trabe funerea flebile pendet onus.
Lucri dira fames quid non mortalia cogis
Pectora? quo mentes caeca libido irabis?
Vendidit hic caelum precio, caeliq; parentem,
Et turpis Domini, mango fit inde sui.
Sic quia Papa Deum precioq; exponit olympum,
Nil stygia, quam subeat, praeter egenus habet.
Quare eadem merces famosa, catenaq; Iuda
Sulphureos vinctum coezet adire lacus.

Ponitur in cor ea perquirens singula cautè,
Nullius ut vidit criminis esse reum,
Omnes inde vias rimatur & advocat artes,
Si fortè in fontem liberet hisce malis.
Nunc populo coram excusant, nunc carcere solvi
Præcipit, & sisti liberiore pede
At magis infestum studet in contraria vulgus,
Incensiq; animis vis violenta furit.
Non secus ac rupto si quando carcere sævit,
Vincit & oppositam fluctibus unda struem.
Ergo dum studio sese contendere inani
Fudex, atq; odiis gliscere corda videt,
Crudelem populi sperans sedare furorem,
Iam loris cædi membra decora jubet.
Consurgunt alacres ad talia jussa ministri,
Et paribus studiis aggrediuntur opus.
Namq; alij corpus posito velamine nudant,
Et rigido jungunt poste manusq; pedes.
Atq; alij sævis acuunt vibicibus iram,
Molliculamq; virgis dilacerantq; cutem.
Postea coccinea circumdant veste cruentum,
Et sacro capiti spineaserta parant.
Dant tenuem manibus calamum, regalia sceptræ,
Et ficto nomen regis honore colunt.
Insuper & faciles regalia munera præbent,
Aspera cum spurcis verbera mista jocis.
Talem in conspectu populi Romanus agebat,
Si vulgi rabiem forte domare queat.
Dicite qualis homo, coram quem cernitis, inquit,
Certè non homo, sed vermis ad instar erat.
Non tamen hostilem potuit sedare tumultum,
Vsque sed inclamans gens malesana furit.

Donec

Donec & in partes iudex distractus iniquas,
Plebs ad arbitrium jura rescindat atrox,
Et tandem tristi jubeat succumbere letho,
Quem tamen haud capitis dixerat esse reum.
Deficit hic animus, vox ore resolvitur agro,
Et gravis officium lingua subire negat.
Horresco referens tormenta tot, atq; dolores
Et lethi durum supplicijq; genus.
Ecce Dei ac hominum Mediator ab arbore pendet,
Pro nostra gaudens impietate mori.
Cernis homo, rigido distentum robore corpus,
Vtq; manus clavus transadigatq; pedes.
Vtq; Dei ex latere hoc quod cuspide cernis apertam,
Divini lacices ubere fonte fluant.
Aspice crudeli trajectum pectora ferro,
Aspice quam largus sanguis inundet humum.
Aspice: & plenos lacrymarum fundite rivus,
Vsq; adeo scelerum vis violenta fuit.
En complexa sui corpus miserabile nati
Ipsa parens gremio pignora cara fovet,
Pignora cara quidem atque olim dilecta parenti,
At nunc in longos sollicitudo dies.
Inde creaturae justae dant signa doloris,
Et natura suum slet peruisse Deum.
Tum mundo ingrato furatum lumina solem,
Et lunam radiis destituisse ferunt.
Ipsa Dei ad vocem tellus tremefacta dehiscit,
Saxa q; petrosus dissiluere jugis.
Nec minus e tectis fama est migrasse sepulchris,
Perq; vias manes esse, redisse prias.
Nos quid ad haec? animos secunda morte sepultos
Ad verbi lucem sic revocare decet.

Et tam

*Et tam crudelis lethi perpendere causas,
Cur Deus ipse velit tam miseranda pati.
Scilicet eternâ nos ut de morte redemptos
Transferat ad summi regna beata poli.*

A*ltera jamq; mei pars est exacta laboris,
Quas Domini ad tumulum solvimus exequias.
Atera victoris referet de morte triumphum,
Sed mihi erit brevibus jam peraranda meritis.
Hactenus ad Christi tumulos Ecclesia fle vit,
Sponsa velut sponsi funera mesta dolet.
Dum meminit duros ictus & vulnera, sancta
Corpore quæ patiens innocuusq; tulit.
Templa domusq; fori squallebant undiq; luctu
Cunctaq; solliciti plena doloris erant.
Nec tenuës lituis vox consona perculit aures,
Tympana nec doctis juncta fuère cubis.
Vlla nec assuetos iterabant Organa cantus,
Tantum flebilibus templa sonare modis.
Iam læti redeunt plausus jam júbila, cantus,
Et festos celebrant vir mulierq; dies.
Quid facit ut resonent tam læta sidera plausu,
Vt ferè jam totus gaudia mundus agat?
Et nova desertis fulserunt gaudia terris:
Gaudia perpetuo non peritura die.
Nam quem defunctum modo nuncia fama ferebat,
Inter viventes erigit ille caput.
Hostibus atq; suis palmæ non lentus honorem
Eripiens, vitæ dux redi vivus adest,
Victor adest, nullisque hæsit victoria nodis,
Non illum tellus claudit avara sinu.*

Nondum

Nec lapidum moles seu duro in marmore claustra
Nec vigilum excubiæ detinuere virum.
Nondum sol roseis orbem lustrar at ocellis,
Nec flavo aurora crine rubebat humus.
Cum propria sol iusticiæ virtute resurgens
Vivificum toto sparserat orbe iubar.
Armataeque jacent ceu facta strage cohortes,
Non possunt turpi consuluisse fuga.
Sic pereant omnes inopina clade tyranni,
Qui tibi Christe tuis vimque dolumque parant.
At semper facili latentur sorte beati,
Qui nunquam ficta te pietate colunt.
Eia Deo cuncti fecundo pectore laudes
Promite, nam dignum laude patrauit opus.
Nos premeret gravis irareos, pœnasque luentes
Æternum stygiis obrueremur aquis.
Sed tu Christe hominum clades miseratus acerbas
Criminis innocuus crimina nostra luis.
Munia legis obis, ne lex condemnet iniquos,
Ne nos peccati præmia justa premant.
Tu patris offensi numen, sudore cruento
Et prece devota conciliare studes.
Duceris in vinclis captivus ab hostibus, ultrò,
Esset ut æternâ compede liber homo.
Te multo impietas Iudæica scommate ludit,
Et sacrum turpi conspuat ore caput.
Vt nos multiplici pollutos crimine mundes,
Sordibus utque tuis crimina nostra regas.
Serta tibi spinis fleantur tempora circum,
Vt nobis vitæserta beata pares.
Ipse tuo nostros languores vulnere sanas,
Estque tuâ nobis morte parata salus.

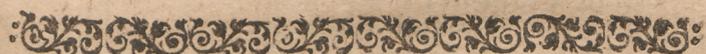
D

Mortuus

Mortuus at frustra, si tantum mortuus esses,
 Sed non perpetuo funere merfus eras.
 Vinceris, & rursus de victa morte triumphas,
 Et spolia infra tuis hostibus ampla refers.
 Eia alacri Domino nova júbila dicite plausus,
 Victori grates ó pia turba refer.
 Eia duci tanto jucundos edice plausus,
 Et pie grex hilari júbila voce refer:
 Exiit è tumulo Christus redi vivus in auras,
 Et moriens victa morre, superstes adest.
 Illud nempe fuit visu admirabile bellum,
 Quo conflixerunt vitaq; morsq; simul.
 Dux obiit vitæ, redi vivus regnat & idem,
 Contudit & vires mors truculenta tuas.
 Non etenim potuit Domini putrescere sanctus,
 Nec potuit fædis ver mibus esca dari.
 Mors perit esuriens avidis hanc faucibus escam,
 At sapit illepidè lentus in ore cibus.
 Expiit immisto labefactos sanguine dentes,
 Viribus effractis languet inerme malum.
 Exiit è tumulo Christus redi vivus in auras,
 Et pede victrici demonis ora terit.
 Et veluti Christus victor de morre resurgens,
 In patris æterni vivit ovatq; sinu:
 Sic nostra abstrusis excita cada vera bustis,
 Accipient vivum glorificata decus.
 Haud secus atq; iterum cum semine sicca virescunt,
 Quæ fuerant rigidâ morre sopita prius.
 Spiritibusq; bonis æterno fœdere juncta,
 Ante Deum æterna tempora lucis agent.
 Tuq; velut tumuli penetras immobile saxum
 Sic poteris nostras tunc referare domus.

Hisco

Hisce, cui nos, divitiis lætatur amici,
Plaudimus his læti Christe benigne bonis.
Tu foribus clausis medio stans agmine fratrum,
Illis pacifica gaudia voce refers.
Arctas sic referas tenebrarum carcere clausas,
Ut potes oclusas hinc referare fores.
Pande animi lucem longa caligine mersam,
Per via sint luci pectora nostra tua,
Ut tibi pro tanto referamus munere grates,
Quamvis par meritis gratia nulla decur.
Ergo quod humani terreno in corpore damni est,
Sarciet æternis vita beava bonis.
Nostra quidem hinc languet lingua excantata veneno,
At illic laudi serviet usq; tua.

D. BERNHARDI Clarevallis Cænobii
Abbatis ad Christum in cruce penden-
tem rhythmica oratio.

Salve Iesu rex Sanctorum,
Spes votiva peccatorum,
Crucis ligno tanquam reus,
Pendens homo, verus Deus
Caducis nutans genibus.
O quam pauper, o quam nudus,
Qualis es in cruce ludus,
Derisorum jocus factus,
Sponte tamen non coactus,
Attritis membris omnibus.
Sanguis tuus abundanter
Fusus fuit incessanter:
Totus lotus in cruore,
Stas in maximo dolore,

Præci-

Præcinctus vili tegmine,
O Majestas infinita,
O egestas inaudita,
Quis pro tanta charitate,
Quærit te in veritate,
Dans sanguinem pro sanguine?
Quid sum tibi responsurus,
Actu vilis, corde durus?
Quid rependam amatori,
Qui elegit pro me mori,
Ne dupla morte morerer?
Amor tuus, amor fortis,
Quem non vincunt jura mortis,
O quam pia me sub cura,
Tua foves in pressura,
Ne mortis morfu vulnerer.
Ecce tuo præ amore,
Te complector cum rubore:
Me coapro diligenter,
Tu scis causam evidenter,
Sed suffer & dissimula.
Hoc quod ago non te gravet,
Sed me sanet & lavet
Inquinatum & ærotum,
Sanguis fluens hic per totum,
Ut non supersit macula.
In hac cruce te cruentum
Te contemptum & dissentum,
Ut requiram, me impelle,
Et in hoc imple meum velle,
Facturus quod desidero.
Ut te quæram mente pura,
Si hæc mea prima cura,
Non est labor, nec gravabor:
Sed sanabor & mundabor,
Cum te complexus fuero.

FINIS.

*Hicce, tui nos, divitiis lætatur amici,
Plaudimus his læri Christe benigne bonis.
Tu foribus clausis medio stans agmine fratrum
Illis pacifica gaudia voce refers.
Arctas sic refera tenebrarum carcere clausas,
Ve potes oclusas hęc referare fores.
Pande animi lucem longa caligine mersam
Per via sint luci pectora nostra tua,
Ve tibi pro tanto referamus munere grates,
Quam vis par meritis gratia nulla decur.
Ergo quod humani terreno in corpore damni est,
Sarciet æternis vita beava bonis.
Nostra quidem hęc languet lingua excantata ver
At illic laudi serviet usq; tua.*

D. BERNHARDI Clarevallisensis
Abbatis ad Christum in cruce pend
tem rhythmica oratio.

Salve Iesu rex Sanctorum,
Spes votiva peccatorum,
Crucis ligno tanquam reus,
Pendens homo, verus Deus
Caducis nutans genibus.
O quam pauper, o quam nudus,
Qualis es in cruce ludus,
Derisorum jocus factus,
Sponte tamen non coactus,
Attritis membris omnibus.
Sanguis tuus abundanter
Fusus fuit incessanter:
Totus lotus in cruore,
Stas in maximo dolore,

